

ת"פ 20164/07/16 - מדינת ישראל נגד אביב מלכא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 20164-07-16 מדינת ישראל נ' מלכא
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אביב מלכא

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו באישום הראשון עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], התשכ"ט - 1969 (להלן: הפסד"פ); ובאישום השני עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

כתב האישום

2. כתב האישום מתאר למעשה את התנהגות הנאשם כלפי שוטרים שפעלו במסגרת מילוי תפקידם.

על פי עובדות האישום הראשון, נהג הנאשם בתאריך 25.1.16 במשאית בכביש 1. השוטר אדיר קדוש (להלן: השוטר אדיר או אדיר) והמתנדב אשר סמי (להלן המתנדב או סמי), שנסעו בסמוך, הבחינו בנאשם אוחז תוך כדי נהיגה בידו הימנית במכשיר טלפון נייד בצמוד לאוזן ימין. השוטר אדיר כרז לנאשם לעצור בצד הכביש, ניגש למשאית, הסביר לנאשם את הסיבה לעיכובו וביקש ממנו להציג את רישיון הנהיגה ואת רישיון הרכב.

משסירב הנאשם למסור את רישיון הנהיגה שלו לשוטר, לאחר שטען שלא דיבר כלל בטלפון, אמר השוטר לנאשם שהוא מעוכב לצורך זיהויו ועל מנת שיימסר לו דוח תנועה.

בשלב מסוים מסר הנאשם לשוטר את רישיון הנהיגה שלו, אך לא מסר את רישיון הרכב, ואמר לשוטר "המשאית גנובה, אין לי רישיונות, טוב?".

לאחר שהשוטר פנה לניידת על מנת למלא את הדוח, הגיע הנאשם לניידת, דפק על חלון הניידת בעוצמה וצעק: "פתח

רגע, אני רוצה לראות אם תרשום לי את הדוח הזה". על אף דברי הנאשם, המשיך השוטר ברישום הדוח ובתגובה פתח הנאשם את דלת הניידת, חרף ניסיונות השוטר לסגור אותה, תוך שהוסיף ואמר: "יא מזדיין, ילד קקה אתה לא ראית אותי בטלפון אתה לא תרשום ת'דוח הזה", וכן: "אתה לא תרשום לי דוח יא מזדיין, קוקסינל אתה עלק דוח, אני יראה לך מה זה".

משהתריע השוטר בפני הנאשם שיתרחק ממנו ומהניידת וניסה להרחיקו, דחף הנאשם בחוזקה את השוטר עם שתי ידיו.

לאחר שהשוטר הזעיק תגבורת והמשיך ברישום הדוח, ניגש הנאשם פעם נוספת לניידת, דפק בחוזקה על החלון, צעק לשוטר: "יא הומו מזדיין פתח ת'דלת", תוך שהמשיך לגדף ולדפוק על החלון על אף ניסיונות המתנדב להרגיעו.

בהמשך הגיע למקום האירוע שוטר נוסף בשם יוסי מזרחי (להלן: השוטר מזרחי) וביקש מהנאשם לחדול מלדפוק על חלון הניידת. בתגובה לדרישת השוטר מזרחי אמר הנאשם למזרחי: "מי אתה בכלל תוריד את הכובע, אתה כלום ושום דבר". הנאשם סירב לבקשת השוטר מזרחי לגשת למשאית ואף קלל אותו. בשלב זה התריע השוטר מזרחי בפני הנאשם שאם ימשיך במעשיו יעצר, הניח עליו יד וכיוון אותו למשאית. בתגובה דחף הנאשם את השוטר מזרחי ואמר לו: "מי אתה בכלל, אני לא דיברתי בטלפון למה שאני אקבל דוח".

בהמשך הודיע השוטר מזרחי לנאשם שהוא עצור וניסה לכבול את ידיו באזיקים, ואילו הנאשם הסתיר בתגובה את ידיו על מנת להקשות על מעצרו, תוך שהמשיך להשתולל.

3. על פי עובדות האישום השני, בהמשך היום, בסביבות השעה 14:00, עת הוביל השוטר אדיר את הנאשם מתחנת המשטרה במסובים לכיוון תחנת משטרת ראשון לציון, איים הנאשם על השוטר אדיר במלים: "שמע אני ייתן לך מרפק לעין, אדיר קדוש, עד לבית אל תדאג".

התשובה לאישום

4. הנאשם כפר בכל עובדות כתב האישום. בתשובה לאישום הודה הנאשם, באמצעות באת כוחו, שאכן "היה מגע עם השוטר", אולם טען שבכתב האישום "מציינים רק את המגע שלו ולא את מה שהיה לפני". עוד נטען שתיאורי השוטרים הינם "מוגזמים בצורה גסה" ואינם משקפים את שאירע באירוע, וכן שהשוטר מספר על ההתבטאויות והאיומים שלו כלפי הנאשם.

בנוגע לאישום השני נטען שהשוטר הכניס את הנאשם לניידת כשהוא אזוק, אולם הוא איים לאחר שהשוטרים איימו עליו.

5. יוצא אם כן, שיריעת המחלוקת בין הצדדים משתרעת למעשה על כל חלקי כתב האישום, למעט עובדת נוכחותו של הנאשם במקום האירוע והעובדה שנעצר על ידי השוטרים. בתוך כך טען הנאשם שהוא כלל לא דיבר בטלפון הנייד, ומשכך לא הייתה כל סיבה לעצרו. נוסף על כך טען הנאשם להתנהגות "לא תקינה" מצד השוטרים. לפיכך יש לבחון את כל פרטי האירוע מתחילתם ועד סופם ולכך נפנה עתה.

6. ראיות התביעה התבססו על עדויות השוטרים שהשתתפו באירוע: אדיר והמתנדב צחי, שנכחו במקום לאורך כל ההתרחשות, והשוטר מזרחי שהגיע למקום בהמשך, לבקשת אדיר. נוסף על כך הוגשה הודעת הנאשם במשטרה (ת/1), דוח התנועה שקיבל הנאשם במקום (ת/2), ומכתב מח"ש לשלוחת תביעות ראשל"צ, בו הודע למאשימה שתיק מח"ש שנתפח "נגנז ללא טיפול נוסף בשל זניחת התלונה" (ת/3).

עדויות של אדיר

7. כבר בפתח הדברים אציין שעדותו של אדיר הותירה בי רושם אמין ביותר. במהלך עדותו היה השוטר אדיר ענייני, ותיאר את הדברים כהווייתם, באופן המאפשר קביעת ממצאים עובדתיים על פיהם.

8. אחת מטענות ההגנה הייתה שהשוטרים כלל לא יכלו להבחין האם הנאשם דיבר בטלפון הנייד במהלך הנסיעה. בעניין זה הבהיר אדיר כבר בפתח דבריו (עמ' 11) שהוא הבחין במשאית שהייתה מצד ימין שלו, וכן שראה "דרך חלון שקוף קדמי של הנהג" (כלומר של הניידת - ע.מ) את הנאשם "מבצע עבירה של שימוש בטלפון סלולרי תוך כדי נסיעה". במהלך חקירתו הנגדית, משנתבקש לשוב ולהסביר כיצד יכול היה להבחין בנאשם, במצב דברים בו השוטרים נסעו בכלי רכב נמוך ואילו הנאשם נהג במשאית גבוהה, השיב אדיר: "כמו שציינתי בדוח, אני נסעתי בנתיב שלישי מימין, המשאית הייתה בנתיב אחד מימין, ביננו לא הייתה הפרעה ויכולתי להבחין בבירור" (עמ' 13 ש' 5-7).

כמי שמשמש כשוטר תנועה, הקפיד אדיר לדייק כבר בדוח שערך, וציין את העובדה שהנאשם אחז את הטלפון הנייד בידו הימנית (ת/2). בעניין זה ניסתה ב"כ הנאשם להקשות על אדיר ולשאול אותו כיצד יתכן שהבחין בטלפון הנייד בידו הימנית של הנאשם, במצב דברים בו נסעו השוטרים משמאל לנאשם, כלומר באופן בו סביר שגופו של הנאשם יסתיר את המכשיר מעיני השוטרים, בפרט כאשר הניידת המשטרית נמוכה מהמשאית בה נהג הנאשם.

תשובתו של אדיר בעניין זה הייתה חדה וחד משמעית: "אני בנתיב השלישי מימין. המשאית בנתיב הראשון מימין. ביננו יש מרחק, אני רואה, אין לי בעיה, זה לא שאני צמוד אליו וצריך להרים את הראש, אני מבחין בבירור בחלון קדמי שמאלי שקוף, בלי וילונות, בלי מדבקות, רואים ביד (הצביע על האמה). ברגע שהוא ראה אותי הוא הוריד את היד, את הטלפון. אז ראיתי את הטלפון" (עמ' 13 ש' 13-16).

מהאמור עולה שאדיר לא רק שראה את הטלפון עצמו, אלא שקודם לכן הוא אף הבחין בתנועות הנאשם, המתאימות לאדם שאוחז במכשיר טלפון נייד ומדבר תוך כדי נהיגה. נוסף על כל אלו, תיאר אדיר התנהגות טבעית של אדם שניבהל כאשר ראה שוטר שהבחין בו מבצע את עבירת התנועה.

9. בעדותו תיאר אדיר, בין היתר, את הדרך בה התנהג כלפיו הנאשם, לרבות סירוב להזדהות, דיבור תוך הרמת הטון, "דיבור שהוא לא ראוי ולא מכובד", ובהמשך, לאחר הצגת רישיון הנהיגה, סירוב למסור את מסמכי הרכב. בעניין זה הסביר אדיר את הצורך לבדוק את המשאית, שכן הנאשם אמר לו שהמשאית גנובה.

בהמשך הסביר אדיר כיצד הנאשם ניגש לניידת והלם בחלון, וקלל אותו. עוד ציין אדיר שלמרות התנהגות הנאשם, הוא יצא לעברו, ביקש מהנאשם לחזור למשאית שלו על מנת שלא יסכן את עצמו או משתמשים בדרך, כל זאת תוך שמירה על איפוק (עמ' 12).

נוסף על כך, הבהיר אדיר שהזעיק כוחות תגבור רק לאחר שהעניינים "התחממו", כהגדרתו, כאשר הנאשם דחף אותו בשתי ידיו, דבר שגרם לאדיר אף לחזור לניידת שלו ולהסתגר בה (עמ' 12 ש' 9-8 וכן עמ' 14 ש' 27-22).

גם בשלב זה, המשיך הנאשם לקלל את אדיר. במהלך עדותו ניכר שאדיר הרגיש חוסר נעימות עת התבקש לתאר את הקללות שהוטחו בו במהלך האירוע כולו, וניסה תחילה "לדלג" על המלל המדויק שהוטח בו מצד הנאשם (עמ' 11 ש' 23 ועמ' 12 ש' 11), תוך שהפנה לדוח שרשם. משנתבקש לתאר את הקללות אמר (ויסלח הקורא): "לא זוכר, היה שם הרבה, הוא אמר לי אתה בן זונה, ילד מזדיין, ילד קטטה (טעות הקלדה - צ"ל, ויסלח שוב הקורא, "ילד קקה"), אוכל זין, כל מיני אמירות מבישות" (עמ' 12 ש' 13-11).

10. אשר לנחיצות מעצרו של הנאשם, הסביר אדיר שברגע שהתגבורת שהזעיק הגיעה למקום, הבחינו השוטרים בהתנהגותו הברוטלית של הנאשם, וניסו, ביחד עם שותפו, להרחיקו ולהרגיעו. משלא עלה הדבר בידם ולאחר שהנאשם סירב לחזור למשאית שלו, ותקף את השוטרים והמתנדב, לרבות את השוטר מזרחי שהגיע למקום, נאלצו השוטרים להשתמש בכוח, לאזוק אותו ולעצור אותו, אולם גם זאת רק לאחר התראות חוזרות ונשנות. בהמשך הוסיף אדיר מיוזמתו שמאחר שהנאשם לא שיתף פעולה עם השוטרים, הוא הוציא מיכל גז פלפל והזהיר את הנאשם שבמידה ולא יאפשר לשוטרים לכבול אותו בדיו, יאלץ להשתמש נגדו בגז פלפל. בשלב זה נענה הנאשם לדרישת השוטרים והם הצליחו לכבול אותו.

11. אשר לאירוע המתואר באישום השני, הסביר אדיר שגם בתחנת המשטרה המשיך הנאשם לקלל, "הדף את עצמו", ואמר לו "תזהר אני אדחף לך את המרפק לעין, עד הבית אני אגיע אליך" (עמ' 12 ש' 25-21; וכן עמ' 22). לדברי אדיר, האיומים והקללות פסקו רק לאחר שהגיע עם הנאשם לחוקר.

עדויות של המתנדב אשר סמי

12. במבט - על ניתן לומר שהמתנדב סמי זכר את האירוע בקווים כלליים בלבד. עם זאת, ניכר היה שסמי תיאר את ליבת ההתרחשות מתוך זיכרונו. סמי היה מודע לכך שהוא אינו זוכר את האירוע לפרטיו, וכל אימת שלא זכר פרט מסוים, ניזהר בעדותו והבהיר זאת טרם מתן התשובה (למשל עמ' 15 ש' 29 וש' 31; עמ' 16 ש' 7; עמ' 16 ש' 18), או שביקש לעיין בדוח הפעולה שערך. תשובותיו הזהירות של סמי והדרך בה תיאר את מצב הדברים בשטח, הותירו בי רושם אמין.

בתוך כך תיאר סמי את שלב עיצרת המשאית, לאחר שאדיר הבחין בנאשם מדבר בטלפון הנייד, והבהיר שהוא עצמו לא ראה את הנאשם מבצע את העבירה. העד ציין מספר פעמים שהוא נהג בניידת, את העובדה שאדיר חזר לניידת על מנת לרשום דוח לנאשם, את העובדה שהנאשם דפק בחלון ובדלת הניידת, את יציאתו של אדיר מהניידת בשל כך ואת העובדה שהנאשם דחף את אדיר. עוד ציין סמי שבשלבם בהם אדיר היה מחוץ לניידת, הן בשלב ההליכה למשאית והן

בשלב בו אדיר יצא מהניידת לאחר שהנאשם דפק על החלונות וניסה לפתוח את הדלת, יצא אף הוא מהניידת על מנת לאבטח את אדיר.

סמי הבהיר שלמיטב זכרונו גם הוא ביקש מהנאשם להירגע "ולא להגיע למצב שמסתיים לא טוב", אולם הנאשם "לא שמע" (עמ' 15 ש' 31-32; עמ' 17 ש' 17).

סמי הוסיף והסביר שנוכח התנהגותו של הנאשם, שכללו דחיפות, הזעיקו הוא ואדיר סיוע של שוטרים נוספים.

בכל הנוגע לשלב המעצר, הסתייע סמי בדוח הפעולה שערך וסיפר שהנאשם התנגד למעצר. במקום אחר אמר סמי שהוסבר לנאשם שבמידה שהוא יתנגד, יביא הדבר לשימוש בגז פלפל, עובדה שאכן הביאה להפסקת ההתנגדות ואפשרה לשוטרים לכבול אותו.

בדומה לאדיר, תיאר גם סמי את האמרות בהן השתמש הנאשם כלפי אדיר: "זין, הומו, ילד, שקרן".

עדותו של שוטר התגבור יוסי מזרחי

13. השוטר מזרחי תיאר כיצד קיבל את הקריאה של אדיר במערכת הקשר להגיע למקום האירוע, וציין שברגע שהגיע למקום ראה את אדיר יושב בתוך הניידת שלו כשהניידת סגורה, שעה שהנאשם עומד מחוץ לניידת, בחלק של הנוסע שליד הנהג, ו"דופק בחוזקה על החלון" (עמ' 18 ש' 11; עמ' 19 ש' 6 ו - 23).

על כך הוסיף סמי, שבשעה שביקש מהנאשם לחדול מלדפוק על החלון, השיב לו הנאשם שהוא לא ביצע את העבירה, ושמסיבה זו הוא מסרב לקבל את הדוח.

נוסף על כך תיאר מזרחי שבשעה שאמר לנאשם לחזור למשאית שלו, דחף אותו הנאשם, תוך שאמר לו "מי אתה בכלל תוריד את הכובע, אתה כלום ושום דבר" (עמ' 18).

בשלב הזה, תיאר השוטר מזרחי שאדיר אמר לנאשם שבמידה ולא יחדל ממעשיו, יאלץ אדיר להשתמש נגדו בגז פלפל, תיאור המתיישב, כאמור, עם גרסת אדיר והמתנדב.

ראיות ההגנה (עדות הנאשם)

14. ראיות ההגנה הסתמכו על עדות הנאשם בלבד.

בתשובה לאישום נמסר שלנאשם יש שלושה עדי הגנה, אולם בסופו של יום החליט לוותר עליהם מסיבותיו שלו. כך,

למשל, נמסר תחילה שאחת העדות שתעיד תהיה אמו של הנאשם, שליוותה אותו במהלך הדיונים, לרבות ביום בו נשמעה פרשת ההגנה, אולם הנאשם כאמור ויתר על עדותה. עד פוטנציאלי נוסף היה אביו של הנאשם, לגביו נטען שלא יכול היה להגיע עקב בעיה רפואית.

מכל מקום אין חולק על כך ששני העדים לא נכחו במקום האירוע.

15. בחינת עדות הנאשם מצביעה על בעייתיות בגרסתו במספר מישורים.

כבר בפתח עדותו התרשמתי שהנאשם "דילג" על כל אותם חלקים שאינם נוחים לו, כלומר אותם חלקים בהם תרם הוא את תרומתו לאירוע שהתרחש, זאת באופן שהותיר את גרסתו מחוררת וחסרת היגיון פנימי.

כך, למשל, הכחיש הנאשם שהיה נסער במהלך האירוע (עמ' 27 ש' 7). מנגד, אישר הנאשם מספר עובדות התומכות דווקא במסקנה הנלמדת מגרסת השוטרים, לפיה הוא לא היה רגוע במהלך האירוע. הנאשם הודה בעובדה שהמתנדב "דיבר אתי בחוץ אמר לי תירגע" (עמ' 27 ש' 6); בעובדה שהשוטרים הזמינו למקום נידת נוספת; בעובדה שהוא התנגד למעצר; ובעובדה שאדיר הזהיר אותו שכל שימשיך להתנגד הוא יאלץ להשתמש נגדו בגז פלפל (עמ' 27 ש' 14-6).

גרסה חסרה זו של נאשם, עומדת, כאמור, אל מול גרסאות השוטרים, בהן ניתן למצוא מענה לכל אותם חורים, כמו למשל לשאלות - מדוע היה צריך להרגיע את הנאשם, מדוע היה מקום להזמין למקום נידת נוספת ומדוע היה צריך להזהיר את הנאשם מפני שימוש בגז פלפל נגדו.

במקום אחר תיאר הנאשם כיצד השוטר ביקש ממנו את הרישיונות, ואף השתמש במילה "בבקשה" (עמ' 26 ש' 25), וטען שאכן מסר לשוטר את הרישיונות.

משנשאל הנאשם מדוע, ככל שהתנהגותו הייתה תקינה, היה צורך להזעיק כוח תגבור למקום, השיב: "...אולי בגלל שלא הקשבתי לו, בגלל שלא חזרתי למשאתי..." (עמ' 29 ש' 26). ככל שגרסת הנאשם הייתה הגרסה הנכונה, מצופה היה שהשוטר יבדוק את הרישיונות, ימלא דוח וימסור אותו לנהג, כפי שקורה עם נהגים רבים נוספים המקבלים דוחות תנועה מדי יום.

בהקשר זה מצאתי לדחות מכל וכל את טענות ב"כ הנאשם בסיכומיה, לפיה התנהגות השוטרים כלפי הנאשם הוקצנה על ידם מתוך כוונה להסלים את המצב, וכן את ההכללה המופיעה בסיכומיה בתחילת סעיף 9, שמוטב היה לו לא הייתה מועלית כלל.

16. נוסף על כך, סתר הנאשם בעדותו את דבריו במשטרה בנוגע לחלק שמבחינתו היה נדבך מרכזי בהגנתו - האם הוא אכן דיבר בטלפון הנייד תוך כדי נהיגה והאם השוטרים יכלו להבחין בכך. בהקשר זה אמר הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/1 ש' 6-7): "...נסעתי... השוטר עבר משמאלי, הוא היה לפני ואז הוא לחץ ברקס עמד לידי ואמר לי עצור בצד...". כלומר, בשלוש דרכים שונות הודה הנאשם במשטרה שהשוטרים לא נהגו מאחוריו, אלא תחילה עקפו אותו ורק לאחר שהבחינו בו מדבר בטלפון, האטו את נסיעתם על מנת לנסוע במקביל אליו בכדי לכרוז לו לעצור.

ואולם, בעדותו לפני שינה הנאשם את גרסתו וטען: "הוא היה מאחורי, נסעתי הוא היה מאחורי, כרז לי לעצור..." (עמ' 28 ש' 1). רק משעומת עם דבריו במשטר, חזר הנאשם על גרסתו הראשונה והודה שאכן השוטר בלם את רכבו באופן שאפשר לנאשם לראות את אורות הבלם, וכן את העובדה שהניידת נסעה לפניו בנתיב מקביל אליו, ולא באותו נתיב (עמ' 28 ש' 3-18).

17. גם בכל הנוגע לסוגית הקללות שהטיח הנאשם בשוטרים, מצאתי את גרסתו של הנאשם כבעייתית. לאורך כל עדותו הכחיש הנאשם שקלל את השוטרים. מעבר לעובדה שגרסתו זו של הנאשם עומדת בסתירה לעדויות כל השוטרים, הרי שכבר מדוח התנועה שנמסר לנאשם במקום האירוע, עולה שהשוטר אדיר ציין את המלים המדויקות שאמר לו הנאשם: "אתה לא תרשום לי דוח, יא מזדיין, קוקסינל אתה, עלק דוח, אני אראה לך מה זה" (ת/2). ואולם, הנאשם סירב לחתום על הדוח ולא אמר לשוטר שהדברים שנכתבו על ידו אינם נכונים.

אציין שבמסגרת עדותו לפני, לא טען הנאשם שדברים שביקש לומר לשוטר בשטח במהלך כתיבת הדוח, לא נרשמו על ידי השוטר.

18. גרסתו של הנאשם לא הייתה סבירה בעיני גם בהיבטים נוספים. הנאשם הודה ששילם על דוח התנועה שקיבל, למרות שלדבריו לא דיבר בטלפון בזמן נהיגה (עמ' 30 ש' 27), זאת בשעה שמצופה היה ממי שהתקומם על מתן הדוח השגוי, לטעמו, שינהל על כך משפט. את התנהלותו זו הסביר הנאשם בכך שלא רצה להישפט (עמ' 30 ש' 31). על דבריו אלו של הנאשם הוסיפה באת כוחו בסיכומיה (סעיף 16), אולם מצאתי שאין בהסברים אלו כדי להסביר התנהגות תמוהה זו.

19. קו ההגנה של הנאשם, לפיו התנהגות השוטרים כלפיו הייתה "מוגזמת" ושהשוטרים "חיפשו אותו" או באו במטרה לעצור אותו, אינה מתיישבת אם כן, עם התנהגות הנאשם עצמו, הן בשטח והן לאחר האירוע (הימנעות מלהגיש תלונה במח"ש (ת/3) ותשלום דוח התנועה), והיא אף אינה מתיישבת הגיונם של דברים ועם השכל הישר. ככל שהנאשם חש עצמו נפגע מהאירוע, יכול היה לנקוט בשורה של צעדים במטרה להוכיח את צדקת דבריו, אולם הוא לא עשה דבר בעניין.

במאמר מוסגר אציין שלמרות שניתן ללמוד מדברי באת כוחו של הנאשם שהוא קיבל ממנה ייעוץ משפטי שלא להגיש תלונה במח"ש בזמן אמת (עמ' 32 ש' 13, ש' 30, וכן סיכומים סעיפים 16-17), הרי שהנאשם עצמו שלל את הטענה שהוא אמר לבאת כוחו שהוא מעוניין להתלונן נגד השוטר (עמ' 33 ש' 1).

דיון

20. כאמור, מצאתי לתת אמון מלא בעדותו של אדיר. עדותו הייתה זהירה ומדויקת, וניכר שהשוטר ניסה בכל מעודו לדייק ולהיצמד לעובדות. בחקירה הראשית תיאר אדיר את פרטי האירוע מזיכרונו, וכאשר לא זכר פרט מסוים ציין זאת מפורשות, או שהפנה לדוח שרשם בזמן אמת (למשל עמ' 12 ש' 27), מבלי שניסה "להשלים" פרטים שלא התרחשו

בפועל.

כך, למשל, ציין אדיר במהלך החקירה הנגדית, שהוא אינו זוכר אם בשלב מסוים היה המתנדב בתוך הניידת או מחוצה לה (עמ' 14 ש' 1), או כמה זמן דפק הנאשם על חלון הניידת (ש' 6).

אדיר הסביר כיצד פעלו הוא והמתנדב בצורה הדרגתית ומקצועית - נחושה מצד אחד, כמתבקש משוטרי בתפקיד, וזהירה מהצד שני (עמ' 14 ש' 9-18), כל זאת באופן משכנע שחיזק את הרושם האמין בעדותו.

אדיר הדגיש שמדובר באירוע חריג מבחינתו ("זה לא אירוע שמנהלים יום יום" - עמ' 12 ש' 27; "אני עושה את זה כעניין שבשגרה (לעצור כלי רכב של אנשים שמדברים בטלפון בזמן נהיגה - ע.מ.) אף פעם לא נתקלתי בקללות ואיומים כאלה" (עמ' 13 ש' 30)). נוסף על כך הרושם שהתקבל מדברי אדיר ויצר השוטרים הוא שהשוטרים עשו כל שביכולתם על מנת שלא להסלים את האירוע, שכזכור התרחש בשוליים של כביש מהיר, מקום בו עלולים לנסוע אופנועים, זאת בשל הסכנה שנשקפה להם ולנאשם (עמ' 12 ש' 31-31).

מעבר לתיאור מפורט של התנהגות הנאשם המקימות עבירות פליליות, מצאתי לקבל את דברי אדיר בכל הנוגע לתחילתו של האירוע, ובפרט לעובדה שהוא הבחין בנאשם אוחז במכשיר הטלפון הנייד תוך כדי נהיגה. בעניין זה אבהיר, שגם אם עצם השימוש בטלפון הנייד בזמן הנהיגה איננו חלק מיסודות העבירות בהן הואשם הנאשם, מצאתי בכל זאת להתייחס לכך כחלק מניתוח הראיות ומהימנות השוטרים, זאת נוכח החשיבות הרבה שייחס לכך הנאשם עצמו.

משמצאתי לקבל את גרסתו של אדיר לפיה הנאשם אחז בידו הימנית במכשיר הטלפון הנייד, הרי שהשוטרים פעלו כמצופה מהם, עצרו את רכבו של הנאשם, וביקשו ממנו להזדהות ולמסור תעודה מזהה ואת מסמכי הרכב. עם זאת יודגש מיד, שגם אם לא ניתן היה לקבוע ממצא עובדתי לפיו הנאשם אחז בטלפון הנייד שלו במהלך הנהיגה, לא היה בכך כדי להצדיק את התנהגות הנאשם כלפי השוטרים.

21. מסד ראיות התביעה נסמך, כאמור, גם על עדותו של המתנדב סמי, עדות אותה מצאתי כמהימנה. העד סיפר שהוא מתנדב במשטרת התנועה בתל אביב מזה 13 שנים, ועובדה זו מתיישבת עם עדותו השקולה, העניינית והזהירה. העד זכר את ליבת האירועים ועדותו התיישבה עם גרסתו של אדיר ותמכה בה, באופן שחיזק את מהימנות שתי העדויות. גם אם היו אי אלו אי דיוקים בין גרסאותיהם של השניים (כמו למשל בנוגע לשלבים המדויקים בהם יצא המתנדב מהניידת), הרי שמדובר בפרטים שוליים וצדדיים, שניתן להסבירם במגבלות הזיכרון האנושי, בחלוף הזמן וריבוי האירועים בהם טיפלו השניים לפני האירוע ולאחריו.

22. נוסף על עדויות שני השוטרים שנכחו באירוע מתחילתו, מצאתי לתת אמון מלא בעדות השוטר מזרחי, שהגיע למקום בהמשך ככוח תגבור.

גם אם העד לא זכר או לא דייק בפרטים מסוימים, או שהעיד באופן שלא התיישב עם עדותם של אדיר ושל סמי (למשל עמ' 20 ש' 15; ועמ' 19 ש' 25 עד עמ' 20 ש' 2), הרי שהתרשמותי היא שהדבר לא נעשה בזדון, או מתוך רצון להרע לנאשם, אלא עקב חלוף הזמן, או, בלשונו של העד: "בסופו של דבר זה היה לפני שנתיים" (עמ' 19 ש' 10).

באופן כללי, עדותו של השוטר מזרחי תמכה וחיזקה את עדויותיהם של אדיר ושל המתנדב, ואם זכר באופן שונה פרט מסוים, כמו למשל מי מהשוטרים הסיע את הנאשם לתחנת המשטרה לאחר האירוע, הרי שאין מדובר בפרט מהותי העומד בליבת כתב האישום, ואין בו כדי לפגוע ברושם הטוב שהותירה בי עדותו.

23. לסיכום, מצאתי שעדויות השוטרים היו מהימנות, התיישבו אחת עם השנייה ולעתים אף השלימו אחת את השנייה באותם חלקים מעטים בהם מי מהשוטרים לא זכר פרט מסוים.

דווקא העובדה שהיו פערים קטנים בעדויות השוטרים, מעצימה את מהימנותם, ומחזקת את המסקנה שהם לא תיאמו ביניהם גרסאות, כפי שנטען על ידי ההגנה.

נוסף על כך, מצאתי לדחות את טענתו הנוספת של הנאשם, לפיה השוטרים "חיפשו אותו", או שנתנו לו דוח על לא עוול בכפו. השוטר מזרחי הבהיר ש"אין שום אינטרס לשוטר לעצור סתם אדם ולבזבז את היום שלנו בתחנה" (עמ' 19-24-25), ואילו השוטר אדיר השתמש במלים: "אני לובש מדים, אני במשטרה, אין לי מה להתגרות באף אחד, סך הכל מקום עבודה, חלק משליחות שלי, לא באתי לריב עם אף אחד". על כל אלו יש להוסיף אף את דברי הנאשם עצמו שהודה שהמתנדב ניסה להרגיעו במהלך האירוע, עובדה שיש בה כדי לתמוך בעדויות השוטרים לפיה הם פעלו להרגעת המצב ולא להסלמתו.

הסברים אלו מקובלים עלי ומתיישבים עם שורת ההיגיון. שוטר שנשלח בבוקרו של יום למילוי משימתו, יוצא לדרכו על מנת לאכוף חוק ולשמור על הסדר הציבורי, ולא על מנת לחפש אזרחים תמימים עמם יוכל להתעמת במהלך המשמרת.

כזכור, השוטרים שהיו בעיצומה של נסיעה מבצעית, עצרו את הנאשם באמצע כביש מהיר, לאחר שהבחינו בו מדבר בטלפון, והשתכנעתי שכל שביקשו היה לסיים בהקדם את האירוע הנקודתי של מתן דוח התנועה, במטרה לחזור לשגרת עבודתם.

מנגד, מצאתי לדחות את גרסת הנאשם, אותה מצאתי כחסרה ומגמתית, ומשכך כלא מהימנה.

סיכום והכרעה

24. אשר לאישום הראשון, בהתבסס על עדויות שלושת השוטרים, מצאתי שהוכחה התנהגות הנאשם בכתב האישום, ושבתנהגות זו יש כדי לבסס עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

25. אשר לעבירה של התנגדות בכוח או באיומים למעצר לפי סעיף 47(א) לפסד"פ, מתייחס כתב האישום לעובדה שהנאשם "הסתיר את ידיו על מנת להקשות על מעצרו, תוך שהמשיך להשתולל".

על אף שהן התביעה והן ההגנה לא התייחסו בסיכומיהם לעבירה זו, מצאתי לייחד לה בכל זאת מספר מלים. כפי שפורט

לעיל, תארו השוטרים שהנאשם דחף את אדיר ובהמשך את השוטר מזרחי. אין חולק על כך שאותה פעולה, במהלכה הפעיל הנאשם כוח כלפי השוטרים, הייתה הסיבה למעצרו של הנאשם, ולא פעולה בה נקט הנאשם לאחר שהובהר לו על דבר מעצרו.

למעשה, אף לא אחד מהעדים העיד על כך שהנאשם השתמש בכוח במובן של יצירת מגע עם השוטרים במטרה למנוע את המעצר, וכל שעלה מדבריהם הוא שהנאשם סירב להושיט את ידיו קדימה לצורך כבילתו, ואף הסתירם מאחורי גבו. גרסה זו מתיישבת אף עם דברי הנאשם עצמו בת/1 ש' 41.

חרף העובדה שהוכח שלא היה כל מגע בין הנאשם לבין השוטרים לאחר שנמסר לנאשם שהוא עצור ולאחר שהתבקש למסור את ידיו לצורך כבילתו, מצאתי שעדין התנהגותו של הנאשם מבססת עבירה של התנגדות בכוח או באיומים למעצר, זאת ממספר נימוקים.

האחד, עיון בהוראות סעיף 47(א) לפסד"פ מצביע על כך שהוא אינו דורש שהשימוש בכוח יכלול מגע פיזי בין המתנגד למעצר לבין השוטר, אלא רק שהמתנגד יעשה פעולה כוחנית כלשהי כדי למנוע או להכשיל את המעצר החוקי, זאת ללא כל קשר לשאלה האם בעקבות הפעלת הכוח נוצר מגע בין המתנגד לבין השוטר.

השני, פרשנות זו עולה בקנה אחד עם מטרת הסעיף - לאפשר לשוטרים לעצור אדם ללא הפרעה, בהינתן שאכן מדובר במעצר חוקי.

השלישי, העובדה שאחת החלופות בהן מתגבשת העבירה של התנגדות למעצר, אינה כוללת רכיב פיזי כלשהו, אלא מסתפקת באמירת דברי איום לשוטרים.

במובן זה, עונה התנהגות הנאשם, שכללה הושטת הידיים לאחור והסתרתם מפני השוטרים, על היסוד העובדתי של שימוש בכוח הדרוש לצורך הרשעה בעבירה זו. באופן דומה ניתן לחשוב על מצבים נוספים בהם תבוצע פעולה כוחנית שלא תעלה כדי עבירת תקיפה ולא תכלול מגע בין מפעיל הכוח לבין השוטר, כגון מקרים בהם החשוד מחבק עץ או עמוד, שוכב על הרצפה, חוסם בגופו דלת, מניח מכשול וכיו"ב פעולות פיזיות, לעתים פאסיביות, ובלבד שמטרתן היא להכשיל את המעצר החוקי.

אשר ליסוד הנפשי, הודה הנאשם כבר במהלך חקירתו במשטרה שהמטרה לשמה הסתיר את ידיו הייתה שלא לאפשר לחוקרים לאזוק אותו (ת/1 ש' 41), ודי בכך כדי להצביע על כך שהתקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה זו.

לאור האמור מצאתי להרשיע את הנאשם גם בעבירה לפי סעיף 47(א) לפסד"פ.

26. לגבי האישום השני, דברי הנאשם לאדיר: "תזהר אני אדחף לך את המרפק לעין, עד הבית אני אגיע אליך", במצב הדברים בו נאמרו, מהווים איום כלפי אדיר לפגיעה פיזית שלא כדון, בכוונה להפחידו או להקניטו. מדובר בפגיעה כפולה - הן פגיעה פיזית מיידית באדיר שהולך את הנאשם והיה חשוף לפגיעה בעינו, והן פגיעה רחוקה יותר של הגעת הנאשם לביתו של שוטר הממלא תפקידו כדון ופגיעה בשוטר בדרך כלשהי, בהינתן שאין לנאשם כל סיבה לבוא אל השוטר, אלא במטרה להרע לו.

27. אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד הצדדים